

hällsklass egde sitt forum utslutande vid Hofrätterna och sålunda under den tiden icke var i behof af tingshus. Enär den satsen, att alla böra vara lika inför lagen, allt mer och mer gör sig gällande, har man högsta anspråk på att alla, som ega skydd af lagen, böra bidraga till densammas upprätthållande, och bör derföre vara en oafvislig fordran på dem, som af en eller annan orsak varit befriade från prestationer, att i likhet med öfrige bidraga till desammas fullgörande, deribland skyldigheten att bygga tingshus och fängelse.

Af dessa anförda skäl får jag vördsammast föreslå:

Att 4 § i 26 kap. Byggningsbalken får den förändrade lydelsen, att alla inom häradet efter fyrktal blifva skyldiga att i byggnad och underhåll af tingshus och fängelse delta.

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 22 Januari 1869.

Magnus Svensson,
från Skaraborgs län.

N:o 51.

Af Herr **C. J. Kjellman**: Om sådant tillägg i gällande jagtstadga, hvarigenom förbud meddelas mot utsättande af snaror eller giller till villebråds fångande.

Kongl. Jagtstadgan den 21 Oktober 1864 afser visserligen det nyttiga villebråds förökande och fredande, men en omständighet, hvarförutan hela ändamålet med jagtstadgan är förfeladt, är den, att förbud mot snarors och gillers begagnande icke är föreskrifvet eller bestämdt. Så länge sådana medel att tillägna sig villebråd äro tillättna, är den nya jagtstadgan snart sagdt ändamålslös. Unga och gamla i vissa trakter sysselsätta sig oupphörligt under hela hösten med att utsätta hundradetals, om icke tusendetals

detals snaror och giller; och är det omöjligt för jordegare i allmänhet att freda sina egor från detta lömska medel att fånga villebråd. Får detta så ohejdadt framgå, skall åtminstone tjäder och orrfågel inom några få år helt och hållet utrotas. Risken för mindre husdjur med en sådan mängd snaror och giller i skog och mark är lätt att inse.

Allt djurplågeri är i gällande författning förbjudet, hvilket är nationen värdigt och ganska väl, men huru kan det stå tillsammans dermed att skogens oskyldiga djur kunna opåtaladt på det aldra grymmaste sätt behandlas. Lätt är för hvar och en, som vill egna denna framställning någon tanke, inse huru grymt de arma djuren behandlas, då de kanske flera dagar, hvarunder ofta händer att de omförmälda fångningsmedlen icke tillses, få pinas i sitt fångelse och slutligen med en snara om hals eller fot dö; varande ock detta fångningsätt alldeles emot allmänna opinionen.

Jag hemställer med anledning af hvad jag sålunda haft äran andraga, att Riksdagen måtte ingå till Kongl. Maj:t med anhållan, att, såsom tillägg till nu gällande jagtstadga, förbud med betydligt vite måtte stadgas för den eller dem, som i skog och mark utsätter snaror eller giller till villebråds fångande alla tider af året.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 21 Januari 1869.

C. J. Kjellman.

N:o 52.

Af Herr **C. J. Kjellman**: *Om underdånig framställning till Kongl. Maj:t, rörande sådan ändring i 26 Kap. 2 § Byggningsbalken, att kyrkoherde måtte varda ålagdt sjelf bygga och underhålla sina boställshus.*

Det åligger alla Statens tjenstemän att sjelfva bygga och underhålla sina boställshus, äfven om fördelen af fri bostad blifvit taxerad såsom en

Bih. till Riksd. Prot. 1869. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 5 Häft. 2